



SOPHIE JORDANOVÁ

NESPOUTANÍ

COO
BOO

COO
BOO



SOPHIE JORDANOVÁ

NESPOUTANÍ

COO
BOO 

Přeložila Pavla Kubešová

Copyright © 2015 by Sharie Kohler
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Translation © Pavla Kubešová, 2015

ISBN 978-80-7447-957-1

*Kari Sutherlandové – která mi pomohla dotáhnout do konce
pět knih a během té doby mě naučila spoustě věcí.
Obyčejné „děkuji“ ani zdaleka nestačí.*

ČÁST PRVNÍ
HNUTÍ ODPORU

Prohlášení prezidenta**Oddíl 1. Financování internačních táborů**

a) Do čtyřiceti osmi hodin od vydání tohoto memoranda bude ve spolupráci s Ministerstvem financí a Úřadem pro řízení rozpočtu poskytnuta Wainwrightově agentuře částka 1,27 miliardy dolarů na výdaje spojené se správou a rozšířením všech internačních táborů, které zajišťují ochranu této země před hrozbou nositelů HTS, jejichž genetická mutace je činí náchylnějšími k páchání násilí...

JEDNA

Muž, kterého jsem zabila, mi nedá pokoj.

Přichází za mnou každou noc. Když pronikl do mých snů poprvé, myslela jsem, že je to ojedinělá záležitost. Že je to nenadálá, nepříjemná noční můra, která ráno zmizí a už se nikdy nevrátí.

Ale vrátila se. *Vrátil se*. A já jsem si pomalu začala uvědomovat, že už nikdy neodejde. Ty jeho hnědé oči. Díra po kulce. Temně rudá krev. Zůstane se mnou už navždy.

Dochází mi to pomalu a hrozivě. Jako kdyby se mi do svalu pomalu zakusovalo nějaké zvíře a nemínilo se pustit. Nedokážu se mu vytrhnout. Nedokážu ho setřást. Jsem v pasti. Svírá mě ve svých čelistech.

Je to zvláštní. Domnívala jsem se, že být označená jako vražedkyně a ztratit všechno – svou budoucnost, rodinu, kluka, přátele – je ta nejhorší věc, která se mi mohla stát. Ale není to tak.

Zjistit, že měli pravdu? Zjistit, že jsem přesně to, za co mě považují?

To je horší.

Dnes v noci přišel jen jako stín a postavil se do rohu pokoje. Vidím jeho temnou, nehybnou siluetu s rozostřenými okraji, které mi připomínají šmouhy na papíře.

Posadím se a přitáhnu si kolena k hrudi. Sean leží vedle mě, pomalu oddechuje a o našem pozdním návštěvníkovi zřejmě nemá tušení. Asi proto, že je to ve skutečnosti jen *můj* návštěvník. Seana nic nestraší. Pro něho je minulost minulostí. Něco, co zůstalo vzadu, a já mu tu schopnost jít dál závidím. Tu schopnost přijmout sebe sama. Tu schopnost brát vše takové, jaké je.

Vrátím se pohledem k mrtvému muži. Cítím na sobě jeho slídivé oči. Sleduju, jak mě sleduje, zatímco cikády venku nerušeně cvrkají svou ukolébavku. Dívám se na něho a všechno se mi vrací. Ten okamžik, kdy mi velitel Rajské hory vrazil do ruky zbraň a přinutil mě zabít. Ano, dalo by se říct, že mi Harris dal na výběr. Kdyby ovšem možnost, že zabije Seana, byla nějaká volba. Měla jsem zabít cizího člověka – anonymního nositele – anebo nechat Seana zemřít. To jsem měla na výběr. Ať už by se stalo cokoli, někdo by zemřel. Tak nebo tak, o mém osudu bylo rozhodnuto.

Sean, blaženě nevědomý, pořád spí. Jeho tělo vypadá jako vytesané z mramoru a na světlé kůži paže a krku mu výrazně vystupují tmavá tetování. Hledím na něj a doufám, že mě ten známý pohled uklidní a budu se cítit lépe. Koneckonců jsem toho muže zabila jen kvůli němu. Aby Sean mohl žít. Ale nefunguje to. Nedokážu se na něho podívat, nedokážu snášet to, co mi připomíná, a raději se odvrátím.

A přesně tím se Sean stal. Mementem nejhoršího okamžiku mého života. Nelituju, že jsem ho zachránila, ale to nic nemění na skutečnosti, že jsem zavraždila člověka.

Po útěku z Rajské hory a příchodu do tohoto přívěsu na americko-mexické hranici bylo všechno skvělé. Sean. Já. My. Drželi jsme se za ruce, dotýkali jsme se, líbali jsme se. Jako dva mladí lidé, kteří právě objevili jeden druhého. Ano, tak to bylo. Každou noc jsme spali jeden druhému v náručí a naše

těla do sebe zapadala jako dvě lžice. Šeptaná slovíčka i nekončící polibky byly zcela nenucené. Stačila mi jeho vůně a blízkost jeho horké a pevné kůže. Být s ním ve mně vyvolávalo neuvěřitelný pocit naděje – víry, že všechno bude zase v pořádku. Nemůžu uvěřit, že to bylo sotva před pár dny. Nemůžu uvěřit, jak rychle se věci rozpadnou a rozmělní v prach.

Zaryju si nehty do dlaně a vytlačím si do ní malé půlměsíčky. Vítám bolest, přijímám trest. Přetočím se na bok a předstírám, že ta postava v rohu už tam není a nedívá se na mě. Hnědé oči. Díra po kulce. Temně rudá krev.

Předstírám, že se Sean nestal někým, na koho se nedokážu podívat, dotýkat se ho, ani milovat.

Zavřu oči a přesvědčuju se, že mé předstírání bude fungovat. Že se stane skutečností.

Jsem vzhůru jako první. Všechno mě bolí a jsem strašně unavená. Dlouze se se skloněnou hlavou sprchuju a nechávám si vodu proudit na krk. Ze strachu z opakované návštěvy Hnědookého jsem už nedokázala znovu usnout. Vždycky jsem dbala na to, abych spala osm hodin.

Když jsem ještě byla doma, máma se mnou musela každé ráno dvakrát nebo třikrát zatřást. Měla jsem svou postel moc ráda. Milovala jsem péřovou přikrývku, spoustu polštářů, hromadu plyšových hraček z dětství i způsob, jakým ranní slunce pronikalo mými růžovozelenými průsvitnými závěsy. Je zvláštní, jak mi tyhle drobnosti chybí. Udělala bych cokoliv, abych mohla obejmout jednoho ze svých starých plyšových kamarádů. Kdybych se znovu mohla stát tou dívkou. Máma někdy v sobotu dělávala francouzské tousty a párky. Celý dům naplnila lahodná vůně a vylákala mě z postele. Je těžké přijmout, že ty dny jsou pryč. Dokonce i obědy v mé bývalé soukromé škole v Evertonu bývaly vynikající. Ne že bych to v té době oceňovala. Chybí mi tamější salátový bar a restorované pokrmy, které jsme si mohli objednat.

Gil, který spal na gauči, se posadí. Vlasy mu trčí do všech stran. Zatímco si protírá oči, sypu si do misky cereálie. Došlo nám mléko, ale už jsem si skoro zvykla jíst je suché.

Na podlahu spadne kniha. Gil zřejmě včera usnul při čtení. Je to starý, zažloutlý, ohmataný výtisk *Hobita*. Včera večer vyprávěl ten příběh Sabine. Seděla před ním jako malá holčička, držela se za kolena a houpala se na místě. S doširoka otevřenýma očima poslouchala jeho povídání o hobitech, dracích a dalších fantastických bytostech. Sean taky poslouchal a s posmutnělým úsměvem přitom klouzal pohledem od nich ke mně.

„Promiň,“ svrašťím obličej a postavím krabici zpátky na stůl. „Nechtěla jsem tě vzbudit.“

Gil zamrká a natáhne se pro brýle, položené na převrácené přepravce, která slouží jako noční stolek. Když už není slepý, podívá se na mě. „To nic, stejně už musím vstávat.“

Odolám pokušení zeptat se proč. V podstatě tu totiž nemáme co na práci. Sean sleduje pohyb stráží dole u řeky. Gil se k němu občas přidá nebo ho vystřídá. Teď jen čekáme na sobotu, kdy se chceme pokusit překročit hranici. Vedle výtisku *Hobita* jsme na zaprášené polici v rohu přívěsu objevili i krabici s dámou. A tak celou dobu hraje, přestože Gil vždycky vyhraje. Je to výzva. Doufáme, že se nám ho jednou podaří porazit, a to nás nutí hrát pořád dál. To a nuda.

Hlasitě křoupu. Gil si mezitím vytáhne ze sáčku okoralou housku a hladově se do ní zakousne. Ve výběru jídla jsme docela omezení. Když jsme přijeli, bylo tu jen pár věcí. Nic čerstvého. Především potraviny, co se hned nezkaží nebo neplesniví.

„Nemyslel jsem si, že mi bude něco z Rajské hory chybět,“ zahuhlá a od pusy mu odpadávají suché drobky.

Chápavě přikývnu. „Jídlo.“

„Tak dobře jsem se ještě nikdy nenajedl. Obrovské porce ledové tříště a pytlíky brambůrek z benzínky samozřejmě nepočítám.“

Znovu přikývnu, jako bych s ním souhlasila. Jako bych se ani já ve svém starém životě nikdy tak dobře nenajedla. Ale najedla. Chodívali jsme do nejlepších restaurací. Jedli jsme sushi. Čínu. Italská jídla. A máma byla výborná kuchařka, přestože vařila jen jednou, nanejvýš dvakrát do týdne. Její lasagne byly tak vysoké, že se v nich úplně ztrácela vidlička. Táta chrochtal blahem, už když je spatřil. Sevře se mi hrud' a v nitru pocítím nepříjemnou tíhu. Kdoví jestli je ještě někdy uvidím.

Přidají se k nám Sean a Sabine. Pohybujeme se kolem sebe v družném tichu a připravujeme si nevábnou snídani.

Sabine není žádné ranní ptáče. Člověk má štěstí, pokud z ní dostane nějaké slovo před desátou. Roztrhne obal polévaných sušenek a posadí se naproti mně. Odhrne si dlouhé hnědé vlasy z obličeje, nepatrně se na mě usměje a zakousne se do sušenky. Na stůl dopadne pár drobků a Sabine je s tebou pod stůl.

Sean si připravuje kávu a její bohatá vůně brzy zaplní celý přívěs. Nabídne mi šálek a já si ho ochotně vezmu. Po prvním hořkém doušku se natáhnu pro cukr a zamíchám do šálku vrchovatou lžičku. A pak ještě jednu. Jednou si možná znovu pochutnám na kávě s mlékem. Možná ji mají tam, kam směřujeme. Možná. Můj život je plný různých „možná“. A ještě častěji než „možná“ se v něm objevují nějaká „to už se nikdy nestane“.

S ústy u okraje keramického šálku si povzdechnu a jsem vděčná aspoň za tu trochu kofeinu, která mi teď proudí krví.

„Chutná?“ chce vědět Sean.

„Jo. Díky.“

Sabine téká pohledem mezi námi. V očích má nevyslovenou otázku. Spekulaci. Ví, že by se ráda dozvěděla, co to s námi je. Nebo spíš co je to se mnou.

Sean popadne zmuchlanou mapu, dalekohled a spirálový blok, kam si zapisuje poznámky. Mapa se mu v rukou ještě víc pokrčí. „Vrátím se později.“ Očima přelétne celý

přívěs a jeho pohled se zastaví na mně. „Nepohrdl bych společností.“

Přikývnu, ale ten pohyb je trhavý a nepřírozený. „Jasně. Za chvíli budu venku.“ Jako kdyby mě tu uvnitř něco drželo.

Dveře přívěsu se za ním tiše zavřou.

Gil se zvedne. „Doufám, že to nevadí, ale využiju některou z vašich postelí a půjdu si ještě na chvíli lehnout. Na tom gauči se nedá spát.“

Vyrazí pryč a pod bosýma nohama mu zavrže prošlapané linoleum. Už jsem tu téměř týden, ale pořád si ještě nedokážu představit, že bych po té odporné podlaze chodila bosá.

„Tak co je s tebou a Seanem?“

Prudce zvednu hlavu. Sabine upjatě žvýká druhou sušenku.

Navzdory naší hladové dietě složené výhradně ze sušenek a suchých cereálií vypadá dobře. Lépe než při našem prvním setkání na Rajské hoře. Má barvu ve tvářích a jasný pohled.

„Jak to myslíš?“

Protočí panenky. „Sotva se na něho podíváš.“

Je to tak vidět? Vycházíme spolu. Usmíváme se na sebe. Hraju to dobře. Nebo jsem si to aspoň myslela. „Všechno je v pořádku. Nic se neděje,“ zapírám. Protože to tak nesmí zůstat. Ať už je to cokoliv, dám to do pořádku. Budeme v pořádku. Já budu v pořádku.

„No jasně,“ ušklíbne se. „Když jsme sem dorazili, nedokázali jste se od sebe odlepit. Připadalo mi, že jsem páté kolo u vozu na vaší svatební cestě.“

Zrudnu. „Nic to není. Jenom mi dělá starosti, jak se dostaneme přes hranici. Jakmile to budeme mít za sebou a dostaneme se na druhou stranu, zase se uvolním.“

Pokrčí hubenými rameny. „Buď to zvládneme, nebo ne. Neměla by sis raději užít každou možnou chvíli se Seanem, než se vydáme na cestu? Vždyť nás mohou chytit nebo zabít.“

Carpe diem a tak dál,“ prohlásí věčně. Tak takový je teď náš život. Považujeme za samozřejmé, že může kdykoliv skončit. *Chytit nebo zabít*. V tomto okamžiku je to totéž.

Přestane se usmívat a v očích jí hrozivě zableskne. Téměř jako by se na mě zlobila. Jak jí mám vysvětlit, co se mi honí hlavou? Jak jí mám vysvětlit, že od chvíle, co jsme se tu usadili, se nedokážu smířit se skutečností, že jsem zabila člověka? Že být vedle Seana je pro mě... těžké.

Zvednu se od stolu, zamumlám něco o nutnosti ustlat postel a vyrazím do zadní části přívěsu. Pár metrů čtverečních ale bohužel znamená, že se člověk nemá kde schovat. Před druhými. Ani před duchy.

V noci se znovu probudím leknutím. Otevřu oči, posadím se a hledám ho. Toho zabitého muže. Není tady. Úlevou hlasitě vydechnu.

„Davy?“ Sean sedí vedle mě. Zamžourám do prázdného prostoru, který nás obklopuje, znovu si lehnu a přitáhnou si příkrývku pevně k tělu. Pohlédnu na strop a počítám praskliny na stropě, které připomínají pavoučí síť.

Sean se přisune blíž a lehce mi rukou obejme paži.

„Špatný sen?“ Jeho hluboký hlas zaduní tmou.

Přikývnu. Je to snazší než vysvětlovat, že jsem se probudila ze strachu, že mě znovu navštívil muž, kterého jsem zabila.

„Jsi v pořádku?“

Slabounce přitakám: „Ano.“

„Proč mám pocit, že mi to říkáš jen proto, že je to podle tvého názoru přesně to, co chci slyšet?“

Protože je to přesně to, co chci slyšet i *já*. Protože je to přesně to, co chci, aby byla pravda.

Otočím se k Seanovi. Je těsně vedle mě, ale připadá mi nesmírně vzdálený. Jako bych ho nechala za sebou někde v minulosti. Jako bych ho nechala na Rajské hoře, kde z nás dělali víc než jen vrahy, kterými dle naší DNA stejně jsme. Tvořili

z nás něco mnohem horšího. Jenomže on není pryč. Je tady. „Nechci, aby sis o mě dělal starosti.“

„Vždycky si o tebe budu dělat starosti, Davy. Tomu se říká ‚mít někoho rád‘.“

„Já vím. Já tě mám taky ráda.“ *Jen si nejsem jistá, zda s tebou ještě můžu být. Ne takhle. Ne tak, jak chceš ty mě. Ne tak, jak si to zasloužíš.*

Po chvíli jeho ruka sklouzne z mé paže a já se konečně uvolním. Nenávídím se za to. Zlobím se na sebe, že jsem se od něho vzdálila a že to poznal. Že si toho všimla i Sabine. Byl by hlupák, kdyby si to neuvědomil. Kdyby to nebylo trapné, hned bych se přestěhovala k Sabine na druhý konec přívěsu. Ale to by bylo jako zamávat rudým praporem na znamení, že se děje něco zlého, že jsem zlomená.

„Dobrou noc, Davy.“

„Dobrou noc,“ odvětim.

Budu v pořádku. Budeme v pořádku. Porouchané věci se vždycky dají napravit. Přestanu se v Seanově společnosti chovat tak divně a všechno – i celý svět – se zase napraví.

Po široširé obloze se vznášel nádherný orel. Vtom zaslechl svist šípu. Šíp ho probodl a orel zasténal bolestí. Smrtelně zraněný dopadl na zem a spolu s krví, která se vsakovala do písku, z něho pomalu unikal život. Pohlédl na šíp, který mu trčel z boku, a spatřil, že dřík šípu tvoří orlí pera – jeho smrt způsobila věc, na jejímž vzniku se sám podílel.

Ezopovy bajky, „Orel a šíp“

DVĚ

Gil se chopil přípravy večeří. Kdybych už nikdy nejedla chleba namazaný arašídovým máslem, rozhodně bych se nezlobila. Tak ráda bych zase snědla něco teplého. Hranolky. Panebože, *pizzu*.

„Chybí mi mámina kuchyně,“ zahuhlá Sabine, trhá kousky chleba a vkládá si je do úst. „Třeba její řízek nebo svíčková. Prostě opravdové jídlo, chápete?“ Nakloní hlavu ke straně. „Myslíte, že budu ještě někdy jíst německá jídla?“

„V Německu?“ navrhuje Gil.

Sabine se rozesměje. „Jo. Šance dostat se do Německa je mnohem větší než se vrátit ke své rodině do Garden City v Idahu.“ Sabine o své rodině dosud moc nehovořila. Ví, že pochází ze šesti dětí – z nichž jako jediná nosí gen HTS. Její otec uvažoval nad tím, že s ní uteče, ale nedokázal opustit zbytek rodiny. Ne jen kvůli ní. Řekla bych, že to chápe, ale i tak ji vědomí, že ji obětoval, musí pálit.

„Kdoví, kde se octneme,“ potřese Gil hlavou. „Pochybuju, že ještě někdy uvidíš klobásu. Učila tě někdy máma vařit?“

„Zkoušela to. Ale já jsem ji nikdy neposlouchala. Byla jsem příliš zaujatá robotikou.“

„Nevěděl jsem, že jsi technický typ,“ rozjasní se Gil.

„Nijak jsem v tom nevynikala, ale jo, chodila jsem ve škole do kroužku robotiky.“

„Určitě jsi byla dobrá. Museli mít nějaký důvod, proč tě vybrali na Rajskou horu.“

„No jo, umím německy a slušně se domluvíím i francouzsky. I když v Mexiku mi to asi k ničemu nebude.“ Natáhne se po pudinku a odtrhne jeden kelímek od ostatních. Vycítí však naše pohledy, a tak zvedne hlavu a s nepatrným pokrčením ramen dodá: „A měla jsem téměř ideální průměr.“

„Aha.“ Gil protočí panenky. „To by mohl být další faktor.“

Sabine se na něho usměje, zastrčí si za ucho pramen tmavohnědých vlasů a pak pohlédne na mě a na Seana.

„Mně se stýská po máminých lasagních,“ vyhrknu, abych také něčím přispěla do hovoru. Rozhodla jsem se zbavit svého strachu a být ke svým přátelům milá. Protože oni jsou mí přátelé. Jsou to jediní přátelé, kteří mi zůstali. Musím se trochu snažit.

„Plněné kukuřičné placky,“ přidá se Sean a zakousne se do svého chleba. Gil mu připravil dva. Dobrý nápad, když člověk vezme v úvahu, že jednou kousne a polovina krajíce je pryč.

„Nemyslím si, že tam, kam míříme, to bude nějaký problém. Určitě tam nějaké slušné mexické jídlo dostaneme.“ Sabine se natáhne po dalším kelímku s pudinkem. Strhne víčko a důkladně ho olíže.

„V to můžeme jenom doufat,“ povzdechnu.

„Děláš si legraci?“ Gil zavrtí hlavou. „Očekávám pořádné mexické jídlo, jaké dělávala moje *abuela*. Nemůžu se dočkat pořádných *chicharrones*.“

Nedokážu potlačit úsměv. „A co když ne? Co se stane? Zůstaneme snad navždy tady a budeme se živit arašídovým máslem a pudinkem?“

„Haló, slečno deprimovaná,“ dělá si ze mě legraci Sabine a odhodí prázdný kelímek do odpadkového koše.

„Jen počkejte. Za měsíc se nám po arašídovém másle a pudinku bude stýskat.“ Sean mě nenápadně dloubne do ramene. Usměju se na něho a ani to není moc těžké.

Sabine nakrčí nos. „Pochybuju.“

Snažím se představit si, kde budeme za měsíc, ale nedáří se mi to. Kdykoliv chci pohlédnout do budoucnosti, vidím jen šedivou a nehybnou prázdnotu. Přitom jsem ještě před několika měsíci dokázala vykreslit svou budoucnost do nejmenších podrobností. Školní ples. Absolvování školy. Já se Zacem v New Yorku. Juilliard.

Gil vstane a odnese svůj talíř do dřezu. „Zkusím znovu naladit rádio.“

Sabine zaúpí. „Ten příjem je příšerný.“

Gil pokrčí rameny. „Během dne se mi podařilo něco chytit.“

Posadí se na stoličku u kratičké kuchyňské linky a začne otáčet knoflíky u rádia. Sabine se pustí do třetího pudinku. Nevím, kam je dává, ale aspoň už není tak vyhublá, jako když jsme se poprvé setkali na Rajské hoře.

Gil hledá nějakou stanici a vzduch se plní praskáním statické elektřiny.

Mrknu na Seana. „Myslíš, že nás hledají?“ Nemusím to rozvádět. Dobře ví, že mám na mysli lidi z Rajské hory. Ten strach mě tíží – a jsem si jistá, že každého z nás. Všichni jako bychom se vědomě snažili to ani nevyslovovat. Zkoumám Seanův obličej.

„Pochybuju, že za námi někoho poslali. Někdo nás určitě hledá, ale pravděpodobně to nebude nikdo z Rajské hory. Spíš nějací lidé z Agentury nebo pohraniční stráž.“

„Ale určitě jsme na nějakém seznamu,“ vloží se do toho Gil s tváří zkroucenou soustředěním, jak pomalu otáčí knoflíkem. „Zřejmě dali naše fotky na internet a vylepili je na každé benzínce odtud až po Austin.“

Sabine zachrčí a vyškrábne z kelímku poslední zbytky.

„Myslíš, že existuje vládní seznam nejhledanějších nositelů nebo tak něco?“

Žádné „tak něco“. Pravděpodobně se jedná jen o seznam a my jsme na něm. Při pomyslení, že každý agent Wainwrightovy agentury má k dispozici naše podobizny, se mi nepříjemně stáhne žaludek. Zřejmě se už nikdy nebudeme moci svobodně vrátit do vlasti.

„Měli bychom nějak změnit náš vzhled,“ navrhuje Sean. „Totiž, pořád budeme dva kluci a dvě holky... ale něco by se možná dalo udělat.“

Přikývnu, ale zajímalo by mě, co chce tady, uprostřed pustiny, udělat. Sabine se na nás vědoucně usměje, vstane a zamíří do koupelny.

Gil se dál vrtá v rádiu a co nejpomaleji otáčí knoflíkem. Každou chvíli protne vzduch řízná mexická hudba. Zašklebím se. Ve světě se stále hraje hudba. Z nějakého důvodu mi to připadá zvláštní. Špatné. Což je u mě dost divné. Dostala jsem se do bodu, kdy mi poslech hudby bude připadat nevhodný?

„Hej,“ štouchne do mě Sean. „Dojez ten chleba. Potřebuješ sílu.“

Přinutím se usmát a kousnout si. S námahou zpracovávám hutné arašídové máslo, které se mi lepí na patro.

Sean mě pozoruje a soustředěním krčí čelo. Takhle mě v poslední době pozoruje pořád. Jako by měl strach, že řekne nebo udělá něco, čím mě s konečnou platností ztratí.

Sabine se vrátí a nad hlavou mává nějakými krabičkami. „Právě jsem přišla na to, proč je pod umyvadlem spousta těchto krabiček. Tohle podzemní hnutí myslí skutečně na všechno.“

„Co je to?“ diví se Gil.

„Barvy na vlasy.“ Sabine čte názvy jednotlivých krabiček. „Ebenová. Kávová. Oříšková a Půlnoční černá.“ Se zvednutým obočím se ohlédne po mně a Seanovi. „Kdo chce jít na řadu jako první?“

Sean a Gil tiše sledují, jak mě Sabine stříhá kuchyňskými nůžkami. Čepele se ostře zakusují do mých hustých vlasů a Gil nevěřícně třeští oči na dlouhé prameny, které se jako pampeškové chmýří jemně snáší k zemi.

Všichni jsme se shodli na tom, že zkrácení vlasů změní můj vzhled, ale k tomu rozhodnutí jsme došli hlavně proto, abychom se ujistili, že budeme mít dost barvy. Podle instrukcí jsou na dlouhé vlasy potřeba dvě krabičky. A protože máme jen jednu krabičku od každé barvy, hraje si teď Sabine s nůžkami na kadeřnici.

Sean se tváří klidně, ale já vím, že mě pozorně sleduje. A zírá přitom na můj obličej, nikoliv na rychle ubývající vlasy. Jako by čekal, kdy se z toho zhroutlím.

Kvůli *vlasům*? Copak si myslí, že jsem taková křehotinka? Nad tou představou zakroutlím hlavou, ale Sabine varovně sykne a já okamžitě přestanu.

Už se ani nehnu, a zatímco Sabine kolem mě krouží s nůžkami, pozoruju svůj obraz v zrcadle. Sleduju svou proměnu s jistým odstupem. Je to zvláštní, ale cítím se lehčeji. Jako bych ze sebe shodila nějaké břímě. Jako bych s každým pramenem, který dopadne na zem, za sebou nechala kus svého starého já a připravila cestu nové dívce.

Vlasy mi teď rámují obličej a končí těsně pod ušima. Bez závoje vlasů mi ve tváři vynikají obrovské oči. Ale i inkoustový obojek je teď výraznější. Temný pás s písmenem H uprostřed je mnohem viditelnější než dřív.

„Myslím, že to docela ujde,“ zamumlá si Sabine pro sebe a zkrabatí čelo soustředěním. Vloží si nůžky mezi zuby, dřepne si ke mně, oběma rukama nadzvedne konce mých vlasů, natáhne je do stran a zjišťuje, zda jsou stejně dlouhé.

„To je dobrý,“ odbývám ji. „Jsou to jenom vlasy.“

„No, myslím, že ti to moc sluší,“ zazubí se na mě.

Pohrdavě si odfrknu.

„Může to tak být?“ Podívá se na Seana a Gila a čeká na jejich názor.

Sean vejde do koupelny a najednou je tu tak těsno, až z toho mám klaustrofobický pocit. Lehce mě zatahá za pramen vlasů na zátylku. „Tady. Tady je to pořád ještě moc dlouhé.“

Sabine se nahne blíž a cvakne nůžkami. „V pořádku... a teď ta lepší část.“

Sabine se usměje a několik vteřin třese plastovou lahvičkou, v níž je tmavá barva na vlasy.

„Je ti nějak moc do smíchu,“ obviním ji.

Přikývne. „No, víš, možná je to moje budoucnost. Až se dostaneme tam, kam máme namířeno, mohla bych si otevřít kadeřnictví.“

Odloží lahvičku, s chirurgickou přesností si natáhne pár plastových rukavic a nanese si do dlaně trochu tmavé barvy. Ostrá vůně, která okamžitě naplní koupelnu, mě zaštipá do nosu a vžene mi slzy do očí. Mrkne na mě. „Možná to trochu zabolí.“

Rozchechtám se. „Nech toho.“

„Nechystáš se přece na operaci srdce,“ ozve se Gil ode dveří.

Sabine vrhne pohled po Seanovi, který stále překází v malé koupelně, a povytáhne obočí: „Hodilo by se mi trochu víc místa, chlape.“

Sean zaváhá, zhodnotí tmavou tekutinu, kterou Sabine drží v dlani, a sjede pohledem ke mně.

Povzbudivě se na něho usměju. „Jsou to jenom vlasy,“ připomenu mu.

Neříkám to jenom proto, aby se cítil lépe. Je to pravda. Pro dívku, kterou jsem kdysi byla, by zkrácení a nabarvení vlasů na černo znamenalo něco zcela nepřipustného. Teď už mě ale takové věci vůbec nezajímají.

„To je pravda,“ souhlasí Sabine. „Nejsi zamilovaný do jejích vlasů, že ne?“

Zabodnu do Sabine zlostný pohled a potlačím chuť začít se dohadovat, zda je do mě vůbec zamilovaný. Aspoň mi to

nikdy neřekl. Vlastně jsem ráda. Taková slova by mě k němu připoutala způsobem, s nímž bych si teď nedokázala poradit. Vždycky jsem ho měla moc ráda. Jeho, Gila i Sabine. Ale rozhodně není potřeba to hrotit.

Rozhostí se napjaté ticho, v němž i já držím jazyk za zuby. Není to rozpačité. Ne. Vůbec ne.

Sabine protočí panenky a volnou rukou mi upraví ručnick na ramenou. „Klid,“ pošeptá mi do ucha.

S těmi slovy mi mrskne dlaň plnou barvy na temeno hlavy a začne ji rozmazávat po vlasech. Netrvá to dlouho a na hlavě mám černou vlhkou helmu.

Sabine se podívá po Gilovi. „Teď to necháme třicet minut působit a pak se na to podíváme. Možná to bude trvat trochu déle.“

Gil zkontroluje hodinky. „Fajn.“

Sabine se zaměří na Seana. „Jsi na řadě.“

„Tak jo. Dáme se do toho.“ Sundá si košili, odhodí ji stranou a všem předvede své svalnaté tělo. Zac byl ragbyový hráč a já jsem přes léto trávila s ragbisty spoustu času. Vždycky jsem si myslela, že jsou to velcí chlapi, ale při pohledu na Seana musím svou definici slova „velký“ poopravit.

Sabine vytřeští oči, jako by nikdy předtím neviděla kluka bez košile, ale musím uznat, že Sean si všechno to civění plně zaslouží. Najednou jako by zaplnil veškerý prostor koupelny.

Posadím se na toaletu uzavřenou poklopem a snažím se vydržet zápach barvy, která se mi vsakuje do vlasů. Hlava mě štípe a pálí a já mám co dělat, abych si do inkoustově temné hromady nezačala ščourat prstem. Ten nepříjemný puch mě bodá do nosu a já si najednou vzpomenu na mámu. Jak by se zhrozila, kdyby se dozvěděla, že jsem si obarvila vlasy. Ale pak si uvědomím, že to ani zdaleka není to nejhorší, co její dceru během posledních několika měsíců potkalo.

Sean sedí na obráceném kbelíku a klidně nechá Sabine provádět kejkle s jeho vlasy. Opře se zády o umyvadlo. Vypa-

dá teď stejně legračně jako já. Gil si mává rukou před nosem. „Promiňte. Musím vypadnout, než z toho zápachu omdlím.“

„Padavko!“ zakřičí za ním Sabine, stáhne si rukavice a zahodí je do odpadků. Vezme ručník a opatrně nám začne stírat barvu z obličeje, abychom neměli zbarvené i čelo. „Bude z vás párek krásných brunetů.“ Usměju se. Je těžké se tomu nesmát.

Otočí se, opláchne si ruce v umyvadle a snaží se smýt skvrny od barvy na předloktích.

Pohlédnu na Seana. „Jsem rád, že se usmíváš,“ podotkne. Při jeho slovech mi úsměv málem zamrzne na rtech, ale dělám, co můžu, aby zůstal na místě.

„Věřím, že až budeme za hranicí, budeme mít všichni mnohem víc důvodů ke smíchu,“ poznamená Sabine a pozoruje nás přitom v zrcadle.

Přikývnu. Doufám, že má pravdu.

Týdeník ZÁBAVA
Nejnovější zprávy
5. června 2021

Novinky z Los Angeles, Kalifornie:

Oblíbená herečka *Evangelina Alvařesová (42)*, trojnásobná držitelka Oscara, šokovala zemi oznámením, že je nositelkou genu *HTS*. Zatím není známo, zda bude odsunuta do internačního tábora. Mluvčí Agentury tuto skutečnost odmítl komentovat...

TŘI

Tu noc se mrtvý muž znovu objeví v rohu pokoje. Pohlédnu na Seana, ale ten tvrdě spí. Nic ho neruší. Ani dívka, která vedle něho pomalu přichází o rozum. Copak mám v sobě vedle vraždicího genu ještě gen šílenství? Protože je jasné, že opravdu začínám bláznit.

Vrátím se pohledem k postavě v rohu. Nehýbe se a nevyvádá, že se na mě chystá vrhnout.

„Co chceš?“ dožaduju se tiše odpovědi. Ve strachu, že vzbudím Seana, zatínám prsty do přikrývky.

Neozve se žádná odpověď. Skryju si obličej v dlaních. Po chvíli začnu ruce pomalu posouvat nahoru a s očima upřenými na něho se prudce zatahám za vlasy.

„Je mi to líto. Běž pryč. Dej mi pokoj. Prosím, nech mě být,“ vyhrknu rychle.

K uším mi dolehne jeho hrdelní, těžce postižitelný hlas. Ztuhnu, zkoumám jeho stín a napínám se, abych slyšela ten drsný závan, v němž se skrývá jediné slovo. „*Nikdy*.“

To osamocené slovo mnou projede jako ostnatý drát. Samozřejmě že nikdy neodejde. Zabíla jsem ho. Vzala jsem mu

život. Hleděla jsem mu do očí, když se naposledy nadechl. Před něčím takovým se nedá schovat. On mě vždycky najde. Tady. V Mexiku. Kamkoliv půjdu, on půjde se mnou.

Z hrdla mi unikne vzlyk. Kolébám se, upírám nepřítomný pohled do klína a tahám se za krátké vlasy, dokud mě nezačne bolet hlava. Ze rtů mi splývají nesrozumitelné prosby, aby odešel a nechal mě na pokoji. Nevím, na koho se obracím. Asi na Boha. Kdyby ovšem Bůh poslouchal někoho, jako jsem já.

Přestanu se tahat za vlasy a zvednu hlavu. Temný stín je pryč. Nadcházející svítání vrhá na stěny světlé skvrny. *Panebože*. Tiše se rozesměju. Možná jsem se už opravdu zbláznila. Mám halucinace. Anebo mě skutečně navštěvuje duch. Ať už je to jakkoliv, jsem na tom dost zle.

Sean pořád spí a jistě se mu něco zdá. Anebo ještě lépe – možná spí tak hluboce, že se mu ani žádné sny nezdaří. On se neutápí v minulosti a já mu tu schopnost strašně závidím. Možná i proto jsem se od něj tak odcizila. Ale to není jeho chyba.

Nadechnu se, ale je mi tu příliš těsno a stěny jako by mě ještě víc svíraly. V nose mě pálí pach mých čerstvě nabarvených vlasů. Slezu z postele a vydám se úzkou chodbičkou. Nohama v ponožkách tiše našlapuju na podlahu a rukama jemně přejíždím po stěnách. Projdu kolem ložničky, kde spí Sabine. Gil chrápe na gauči.

U dveří vklouznu do bot a pomalu stisknu kliku. Zoufale se potřebuju nadechnout čerstvého vzduchu a cítit kolem sebe otevřený prostor. Opatrně, abych nikoho nezbudila, se dveřmi protáhnu ven.

Pozdraví mě chladné svítání, v němž jsou slyšet jenom cikády. Pod jejich hypnotizujícím cvrkotem se skrývá hluboká vrstva ticha. A právě toto skryté ticho mě znervózňuje. Pulzuje, jako by bylo živé, a buší mi do kůže. Proniká mnou. Ve městě takové ticho člověk nikdy neuslyší. Ani na předměstí. Chybí tu ten nepopsatelný elektrický *šum*. *Lidé*.

Zastrčím si krátké prameny vlasů za uši a nastavím boltce chladnému vzduchu. Roztřesu se. Opatrně našlapuju na suchem rozpraskanou zem a zamírím k vyhlídce. Rychle se ohlédnu k přívěsu. Vypadá zcela neškodně, ale zároveň neutešeně a opuštěně. Je posazený na betonových panelech, dřevěné desky jsou popraskané a na několika místech se krotí. Drsné podnebí si na něm vybralo svou daň. Je otlučený jako okolní krajina.

V dálce zavýje kojot. Ještě před několika měsíci by mě takový zvuk vyděsil natolik, že bych se ihned vrátila do úkrytu. Ze setkání s divokým zvířetem jsem mívala panickou hrůzu, ale teď už ne. Existují horší věci než zvířata ukrytá v temnotě. Věci, jako jsem já.

Vítr si pohrává s mými vlasy a já nenápadně šplhám na vyvýšeninu, z níž je vidět na řeku pod námi. Drsný povrch kamenů mě dře do dlaní. Sean tu strávil celé hodiny, a zatímco sledoval pohyb stráží dole v údolí, opálila se jeho kůže do hněda.

Obloha pomaličku získává světlý nádech a zbarvuje úsvit do modra. Obejmu si kolena a přitáhnu si je ke hrudi. Lituju, že jsem si nepřinesla deku, v noci a nad ránem ještě bývá docela chladno.

Vím, že jakmile se slunce vyhoupne nad obzor a začne spalovat zem – i nás v přívěsu – teplota vyletí prudce nahoru. Máme pár stolních ventilátorů, ale ty jen rozvíří horký vzduch. Měla bych si chladu raději užívat, dokud to jde.

Kojot přestal výt a nad tichem, které mě obklopuje, se vznáší jen cvrkot cikád. Přimhouřím oči a zamžourám do tmy, která leží pode mnou, a spatřím nepatrný odlesk řeky, která čeká, až ji překročíme.

Najednou mi někdo přes ramena přehodí deku. Škubnu sebou a prudce zvednu hlavu. Vedle mě se posadí Sean.

„Když jdeš ven, měla bys to někomu říct.“

Přikývnu. Samozřejmě má pravdu. Jsme na útěku. Hledají nás. No, možná ne zrovna nás, ale všechny nositele. Určitě

nejsem jediní, kdo se tu skrývá. A doufá, že se dostane přes hranici.

„Děkuju.“ Prsty sevru okraj deky. Látka zahání chlad, ale já se přesto pořád třesu. Oba dva hledíme do blednoucí noci a mezi námi se rozprostře ticho.

Nad hlavou se mi ozve Seanův hlas: „Jsi připravená odejít?“

„Připravená, jak jen to jde.“ Možná že tam, na druhé straně, už mě ten mrtvý muž nebude strašit.

Cítím na sobě jeho pohled. „Co se děje, Davy?“

Neodvažuju se předstírat, že mu nerozumím. Zkusila jsem to u Sabine, ale u Seana to udělat nemůžu. Ne po tom, čím jsme si prošli. Dlužím mu víc než to. Ale přesto nevím, jak to vysvětlit. Jsem připravená přiznat, že vidím duchy? „Nedokážu ze sebe setřást Rajskou horu. To, co jsem tam udělala.“ Lépe asi fakt, že jsem někoho chladnokrevně zabila, vyjádřit nedokážu. On to ví, jistě, ale to neznamená, že to dokážu říct nahlas.

Otočím se a nechám se polapit jeho očima. Jejich modrošedá barva se třpytí v nastávajícím rozbřesku a já toužím, aby se vrátila doba, kdy ve mně tyto oči vyvolávaly samé dobré pocity. „To přejde,“ uklidňuje mě.

Přikývnu. Chci tomu věřit. Chci být znovu šťastná.

„Dej tomu čas,“ pokračuje. „Stávají se různé věci. Věci, o kterých si myslíš, že je nikdy nepřekonáš. Ale dokážeš to. Dokážeš jít dál. Čas všechno spraví. Zapomeneš. Odpuštíš. Cokoliv.“ Následuje dlouhá pauza, jako by přemýšlel... jako by si na něco vzpomněl. Pravděpodobně na nějakou věc, kterou sám sobě odпустиł. „Život jde dál a ty jdeš s ním.“

Jeho slova zní, jako by jim sám věřil. Pozoruju ho, hledám v jeho výrazu puklinu, která by odhalila, že to tak není – že sám sobě lže. I mně. Ale žádnou neobjevím. Je zřejmé, že dosáhl nějakého vnitřního míru. Zoufale toužím, aby stejný mír naplnil i mě a zbavil mě hořké bolesti, která mi svírá hrud'

Přistihne mě při tom, jak si ho prohlížím. „Co?“

„Ty tomu opravdu věříš.“

„No jistě.“ Na rtech mu pohrává nepatrný úsměv. „Věřím.“

„V tom případě jsi nemohl udělat nic opravdu strašného.“

Nic takového jako já.

Zatne zuby a pohlédne stranou. V nadcházejícím dni mu v očích vidím potemnělé světlo. „Mýlíš se.“

„Řekni mi to.“ Sklouznu pohledem k jeho označení – k temnému pruhu s písmenem H uprostřed. Konečně o tom mluvíme. O tom, jak přišel ke svému označení. „Proč tě označili?“

Vrátí se pohledem ke mně, jako bych ho k tomu přinutila. Jako by ho můj hlas nutil podívat se na mě.

„Řekni mi to,“ zopakuju. Potřebuju to slyšet. Nesmírně dlouho jsem čekala, než mi poví, co provedl, tak dlouho, že si to zasloužím slyšet – pokud ovšem vůbec něco provedl. Když ho Agentura nechala označit, byl ještě dítě. Jen stěží si dokážu představit, že mohl udělat něco tak strašného. Obzvláště tehdy. Vždyť je teď tak hodný a čestný! Mohl být jako dítě jiný?

„Bylo mi jedenáct,“ spustí a nechá svůj hlas plynout rozjasňujícím se vzduchem, který nás obklopuje. „Stalo se to ještě předtím, než si mě máma vzala do pěstounské péče. Byl jsem v děcáku. Spal jsem nahoře na palandě.“ Pokrčí rameny. „Líbilo se mi to. Totiž, ty palandy.“

Přikývnu.

„Byl jsem tam už několik měsíců. Z jiného zařízení mě přestěhovali do domova pro starší kluky,“ pokračuje. „Pořád jsem bojoval o své místo. Doslova a každý den. Byli tam samí kluci a neustále se snažili z těch druhých vymlátit duši.“

„Jako ve vězení?“

„Jo. Moc se to nelišilo. Kdykoliv se objevil někdo nový, brutálně ho šikanovali. Když se situace kolem mě začala uklidňovat, objevil se ten nový kluk. Pořád si pamatuju jeho jméno. Branson,“ řekne Sean ztěžka. „Byl přibližně stejně starý jako já, ale o pořádný kus větší.“

„Větší?“ Cítím, jak mi obočí vyletělo nahoru. Sean není žádné nedochůdče.

„Jo. Já jsem měl na svůj věk docela průměrnou postavu. Až v létě před nástupem na střední školu jsem vyrostl asi o patnáct centimetrů. Ale Branson už byl tehdy velký jako dospělý muž. Tomu klukovi vždycky do tří hodin odpoledne narostly vousy.“

Nepatrně se pousměju.

Odfrkne si. „U něj se žádná šikana nekonala, to je pochopitelné. Nikdo si na něho netroufl. Hned druhý den se rozhodl, že chce moji postel.“ Drsně se rozesměje. „Mohl si vybrat kteroukoliv postel, ale ne, to já byl ten šťastlivec.“

Natáhne se po mé ruce, kterou jsem položila na kameny mezi námi, a prsty mi na jejím hřbetu kreslí drobné ornamenty. Projednou před jeho dotekem neucuknu. Jeho slova mě opřádají jako kouzlo.

„Když mi přikázal, abych si s ním vyměnil postel, cítil jsem, jak mě všichni pozorují.“ Hlas se mu změní v hluboké dunění a já okamžitě poznám, že se tam vrátil, že to všechno prožívá znovu. „Věděl jsem, že když mu tu postel přenechám, bude to –“ Potřeše hlavou a tiše zavrčí. „Nikdy by mi nedali pokoj. Šikanovali by mě čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Nikdy by nepřestali. Bylo by to peklo.“ „A co se tedy stalo?“ vybídnu ho, protože zoufale toužím slyšet víc, i když bych zároveň chtěla, aby přestal, neboť se bojím, kam to povede.

„Ani jeden jsme nechtěli ustoupit. Bylo to tak hloupé.“ Uchechtne se. Nejsem si jistá, zda má na mysli sebe, Bransona nebo celou tu situaci. „Pokoušel se mě stáhnout z postele. Popadl mě za kotníky, ale já jsem se mu vytrhl a kopl jsem ho do obličeje. Vší silou. Co nejvíc jsem mohl. Víš, pořád jsem měl na nohou boty.“

Otočím ruku a dotknu se dlaní jeho dlaně. Má horkou a pevnou kůži. Stisknu mu prsty. To je vše, co můžu udělat. Možná je to zbytečný pokus, ale chci mu poskytnout útě-

chu. Jenomže on utěšovat nepotřebuje. Nebo to aspoň tvrdí a chce, abych tomu věřila. I když stisk, který mi opětuje, říká něco jiného.

„Co bylo dál?“ tlačím na něho.

„Odletěl několik metrů. Slyšel jsem, jak mu při dopadu na zem praskla lebka.“ Opře se zády o skálu a hledí na blednoucí noční oblohu, na níž jsou stále vidět hvězdy. Nepouští mě a druhou ruku si položí na čelo. Studuje hvězdnou klenbu jako významné umělecké dílo.

„On...“

„Odvezli ho do nemocnice. Měl zlomených pár obratlů. Otřes mozku. Už jsem ho nikdy neviděl. Myslím, že byl dost dlouho v nemocnici a dlouho pak nosil krční límec... to mi alespoň řekli.“

„Ale mohl chodit.“

„Asi jo,“ přikývne. „Mě potom okamžitě nechali označit a přestěhovali do domova pro označené kluky. Seznámil jsem se tam s mými budoucími pěstounskými bratry a tam si nás také našla Martha.“

„Byla to nehoda –“ začnu, ale hned přestanu. Přesně totéž říká on mně a já to nechci poslouchat. Olíznu si rty. Ani on to zřejmě nechce poslouchat. „Byla to obyčejná klukovina. Za něco takového sis označení nezasloužil.“

„A ty sis ho za facku klukovi, který se k tobě zachoval jako hňup, zasloužila?“

Při vzpomínce na Zaca sebou trhnu. Dát mu facku ode mě byla nedospělá, bezmyšlenkovitá reakce na jeho příšerné chování. Zjištění, že kluk, s nímž chodím, není princ, za jakého jsem ho považovala, bylo zdrcující. Ale vrazit mu za to facku by nemělo být považováno za zločin. A nemělo by být důvodem, proč mě na celý život označili.

„Nic si nenamlouvám. Kdyby byl Branson někdo důležitý – a ne jen další nositel – skončil bych ve vězení. A s největší pravděpodobností bych tam pořád ještě seděl.“

A já bych ho nikdy nepotkala.

Zkouším si to představit. Nemyslím, že bych bez něho zvládla celé to období, kdy mě po vyhazovu z Evertonu přerádili na Kellerovu střední. Ty týdny v kleci byly strašlivé. Jako by nestačilo, že nás nositele izolovali od ostatních ve starém skladu sportovních potřeb zamčené v drátěné kleci, ale ještě nás šest hlídal ten perverzní slizoun Brockman... Při pomýšlení, co mi mohl Brockman udělat, mi naskakuje husí kůže. Už udělal ze života peklo Coco, jediné další nositelce, která tam byla. Určitě by se pokusil ublížit stejně i mně. I na Rajské hoře mi byl Sean vždycky nablízku, ať už jsem o to stála, či nikoliv.

„Jednoduše děláme všechno proto, abychom v tomto světě přežili, Davy,“ ozve se Seanův hlas v rozjasňujícím se dni. „Nejsme dokonalí, ale nejsme ani monstra. Jsme jen lidé.“

„Já vím,“ šeptnu. „Snažím se k tomu dopracovat.“ Snažím se. Opravdu se snažím.

Položím se vedle něho a spolu s ním pozoruju hvězdy. Jak den vítězí nad nocí, hvězdy pomalu blednou.

Nakonec vytáhnu ruku z jeho dlaně, jako bych si stále potřebovala udržet odstup, vlastní prostor.

„Takže čas všechno vyřeší?“ Snažím se, aby moje slova nezněla skepticky. Zvláště ne po tom, co mi na sebe prozradil.

„Dopracuješ se k tomu, Davy.“

Zní tak sebejistě. Přeju si, abych byla taky taková. Po chvíli se zvednu na loktech a znovu se zadívám na řeku. To je vše, co potřebuju. Čas a svobodu. Život, který není ochromený lítostí. Život, v němž mě nebudou pronásledovat hnědé oči a díra po kulce. Pak budu zase sama sebou. Anebo aspoň verzi sebe samé, která se pořád nemusí ohlížet.

Poslední noc v přívěsu nemůžu spát. Nedovolím si to. Možná proto, že za pár hodin stejně budeme vzhůru a budeme mířit k hranici. Jakmile se přes ni dostaneme, setkáme se na druhé straně s našimi kontakty, sympatizanty, kteří pomáhají převést nositele jako my do utečeneckých táborů v Mexiku.

Řidič, který nás sem přivezl, nám dal přesné instrukce. Možná jsem jen nervózní, plná úzkosti před nadcházející cestou. Možná to mě udržuje vzhůru. Vím, že bych si měla odpočinout, nabrat energii na cestu, která nás čeká, ale nemá to význam. Nemůžu spát.

Sean se vedle mě zavrtí a ve spánku mi položí ruku kolem pasu. Ztuhnu.

Odsunu ji, tichounce slezu z postele a vytratím se z ložnice. Po dvou krocích narazím v chodbičce na Sabine. Potlačím výkřik.

„Promiň,“ zašeptá.

„To nic,“ odvětim. „Co tady děláš?“

Zvedne sklenici s vodou. „Potřebovala jsem se napít. A ty?“

Ohlédnu se po zavřených dveřích. Nejsem si jistá, co odpovédět, ale rozhodně nemám chuť se jí se vším svěřit. Hlavně ne, když sama zápasím s pravdou a snažím se ji změnit.

Namísto toho odpovím: „Nemůžu spát.“

Chápavě přikývne. „Jsi nervózní kvůli zítřku?“

Zavrtím hlavou. „Ani ne. Jsem připravená.“ Připravená a plná úzkosti.

Skloní hlavu k rameni a chvíli si mě v potměnlé chodbičce pozorně prohlíží. Pak mávne rukou ke své ložnici. „Chceš jít dál a popovídat si? Tady bychom mohly vzbudit Gila.“

„Jasně.“ Vejdu dovnitř, posadím se na postel a opřu se zády o stěnu. Udělá totéž. Zkříží nohy pod sebe, sklenici s vodou si jednou rukou drží na klíně a druhou rukou jemně přejíždí po jejím okraji. „Co myslíš, jak to bude vypadat na druhé straně?“

Pokrčím rameny. „Určitě to bude lepší než tady. Nebudeme se muset bát, že nás objeví Agentura.“ Nemyslím si, že pronásledují nositele až do Mexika. A z toho, co jsme zachytili v rádiu, víme, že se mexická vláda soustředí především na posílení ostražiny hranic. Ve své zemi uprchlíky nechytá.

Věděli jsme, že jakmile jednou utečeme, už se nebudeme moci na Rajskou horu vrátit. Žádnou druhou šanci nedostaneme. Jestli nás chytí, zemřeme. Opřu si hlavu o stěnu a dlouze Sabine pozoruju. Jít vpřed je jediná možnost. „Tam budeme mít aspoň šanci.“

„Přemýšlíš někdy o tom, že to tam bude jako na Rajské hoře?“

„Jak to myslíš?“

„No, spousta nositelů pohromadě... víme, jak to může být nebezpečné.“

„Nikdo nás nebude nutit ubližovat ostatním. Nikomu tam nebudeme vydáni na milost.“ Řeknu to ostřeji, než jsem měla v úmyslu. Nedokážu si pomoci. Nikdy na to nezapomenu. Na skutečnost, že jsem tím, co o mně prohlásili – tím, co o mně říká moje DNA. Vražedkyní. „Budeme moci zůstat, nebo odejít. To je ten zásadní rozdíl. Nebudeme ve vězení.“

Dlouze se napije. „Ale pořád budeme v pasti –“

„V žádné pasti nebudeme,“ přeruším ji okamžitě. „Už se nikdy nenechám chytit do pasti. Budeme moci zůstat, nebo odejít –“

„Ale kam odejít?“ Jsem zticha a Sabine si pohrdavě odfrkne. Ten zvuk mě rozčílí, protože evidentně znamenal jediné: *Myslela jsem si to.*

Potřeše hlavou. „Jen se na to snažím pohlížet realisticky... a doufám, že ty taky.“

„Já?“ zamžourám. „Proč bych na to měla pohlížet realisticky?“ Ať už to znamená cokoliv.

„Já prostě nejsem přesvědčená, že to tam bude o moc lepší.“

Musí to být lepší. Nevěřicně na ni hledím.

Pokračuje. „Jsem jiní... všichni. Uvědomuješ si to, že ano? Myslím tím tohle –“ Mávne rukou k mému krku a k označení, které ho hyzdí. Odolám pokušení se ho dotknout – cítím ho na kůži jako obojek. „Někteří z nás jsou vrazi. Máme

to v krvi... tu schopnost. Neznamená to, že vraždíme, kudy chodíme, ale jsme... k tomu lépe vybavení. Někteří lidé to v sobě nemají, ale my ano. Jakmile se s tím smíříš, budeš se cítit mnohem lépe.“

Bezvýrazně na ni hledím a pomalu zpracovávám její slova. Odmítám souhlasit. Nikdy s tím nemůžu souhlasit. Nechci být v tomto ohledu jiná. Nechci být *lépe vybavená*. „S tím se smířit nemůžu.“

„Zavraždila jsi –“

„Musela jsem,“ nenechám ji domluvit. Nenávidím ji za to, že mi něco takového vmetla do tváře. Měla by být moje kamarádka.

„Přesně,“ přikývne. „Kvůli Seanovi. Aspoň já to tak vidím. Někdo jiný by to třeba udělat nedokázal. Ale ty jsi nositelka...“ Hlas se jí vytratí, ale oči jí vyzývavě září. Povzbudivě. Jako mamince, která ponouká dítě, aby udělalo první krůček. *No tak. Dokážeš to... dostaneš se tam. Nepřestávej to zkoušet.*

Trhnu ramenem, jako bych jím chtěla pokrčit.

Hlasitě vydechne. „Měla bys být vděčná, že jsi taková, jaká jsi. Jinak by byl Sean mrtvý.“

Otevru ústa, jako bych chtěla něco říct, ale nedokážu to vyslovit a zatlačím svá slova zpátky do hrdla.

„Přemýšlej o tom,“ dodá. „Já tě neodsuzuju, já to chápu.“

„Opravdu?“

„Když jsem mlátila Addy –“

„Ale ty jsi neukončila její život,“ připomenu jí ostře. To je obrovský rozdíl.

„To ne, ale bylo by to snadné. Ublížila jsem jí a ani jsem přitom nemrkla.“

Zavrtím hlavou. „Šikanovala tě. Chtěla nám zabránit v útěku.“

„Přesně.“ Spokojeně na mě pohlédne, protože se jí podařilo sdělit své stanovisko.

„Možná,“ hlesnu. Už mě nebaví o tom mluvit a raději před tím jako pštros schovám hlavu do písku. Seskočím z postele.

„Pokusím se trochu vyspat. Dobrou noc.“ Vrátil se do postele a do ložnice, kde mě straší duch, mi najednou připadá lákavější než zůstat tady. Z rozhovoru se Sabine mě rozbolela hlava. I poté, co jsem se vrátila do své ložnice a vklouzla pod příkrývku vedle Seana, mi v uších rezonují její slova. *Měla bys být vděčná, že jsi taková, jaká jsi.*

TISKOVÁ ZPRÁVA

K okamžitému zveřejnění

Vydalo: Ministerstvo spravedlnosti

Kancelář státního zástupce

19. května 2021

Úřad pro cla a ochranu hranic oznámil spolupráci s Wainwrightovou agenturou. Jejich společným cílem je účinněji monitorovat hranici a zabránit přechodu nositelů genu HTS, kteří prchají z internačních táborů ve Spojených státech, do Mexika. Na hranice jsme už vyslali 180 agentů, kteří mají za úkol pomoci při zadržování násilnických individuů...

ČTYŘI

Sean už potřetí kontroluje naše vybavení.

„Ale no tak, já myslím, že máme všechno,“ zašoupe Gil nervózně nohama.

Sean se napřímí a zahledí se na naše batohy, jako by viděl dovnitř. Jsem si jistá, že nyní už zná jejich obsah nazpaměť. Přesto stále není spokojený. „Myslíte, že máme dost jídla?“

„Už se nám tam nic dalšího nevejde,“ připomenu mu.

Sabine popadne batoh, hodí si ho přes rameno a pod jeho tíhou podklesne. „Já už neunesu ani jedinou konzervu navíc. Totiž, aniž bych neupadla.“

Sean se při pohledu na její drobnou postavu pousměje. „No jo. Tak dobře.“

Trochu se nad jeho pousmáním zamyslím. Sean už se ne-usmál několik dní. Aspoň ne na mě. Jistě, často mě pozoruje. Ale ne takovým tím způsobem, který by mi v nitru vyvolával chvění. Pozoruje mě stejně ustaraně jako máma ode dne, kdy mě prohlásili za nositelku HTS. Jako by nevěděla, co mi má říct. Jako by nevěděla, jak se má v mé blízkosti chovat. A přesně takový je teď Sean. Nejistý.

Vyjdeme z přívěsu do temné noci. Nebo rána, předpokládám. Tři hodiny po půlnoci už se dají označit jako ráno. Se Seanem v čele sestupujeme dolů. Dáváme pozor, kam šlapeme, protože teď není vhodná doba na zvrtnutý kotník. Sean tuto stezku minulý týden několikrát prošel a evidentně nás vede tou nejlepší trasou. Není to pro mě žádné překvapení. Sean je v tomto směru velice schopný. A z nás čtyř je v nejlepší kondici. Gil se umí vlámat do počítačových systémů a ucházejícím způsobem namazat chléb, ale Sean je silnější než Volkswagen. Na Rajské hoře mu stačila nejnižší dávka cviků. Za ním jde Gil a jemu jsem v patách já. Sabine, která kráčí za mnou, skoro neslyším. Našlapuje jako myška. Možná že se na Rajské hoře přece jen něco naučila. Anebo je to tím, že má drobnou postavu a pohybuje se s přirozenou lehkostí.

Sestupujeme pomalu. Svah není prudký, ale je tu spousta keřů, takže dostat se k řece nám trvá skoro hodinu. Už z dálky slyším šumění vody.

Sean se zastaví a otočí se k nám. Ve tmě se mu zalesknou oči. Shodí ze zad batoh a položí ho na zem.

„Počkejte tady,“ přikazuje. „Člun by měl být nedaleko. Zkusím ho najít.“

Se zadržným dechem sleduju, jak Sean mizí a jeho stín splývá s okolní tmou. Nehýbu se, jen napínám oči směrem, kterým odešel. Sabine sebou nervózně vrtí a kývá hlavou doprava a doleva. Dovedu si představit její těkavý pohled. Jako by byla kořist, která čeká, z které strany se na ni někdo vrhne. I když já už ji od té doby, co sejmula Addy, za kořist nepovažuji.

A už vůbec ne po našem včerejším rozhovoru.

Gil se chvíli dívá na nás a pak zase na místo, kde ještě před chvílí stál Sean. I on je napjatý jako struna, a to mi připomíná, že se pouštíme do nebezpečného podnikání, při kterém velmi záleží na tom, zda budeme mít štěstí. Štěstí, že nás nikdo neuvidí. Štěstí, že se dostaneme přes řeku. Štěstí, že nás

na druhé straně nedopadnou mexičtí strážci. Šťěstí, že lidé, s nimiž se máme setkat, budou tam, kde mají být.

Cvrkot cikád je tak hlasitý, že je téměř nemožné zaslechnout, zda se někdo neblíží. Nevím, jestli je to dobře. Ten kravál možná zamaskuje naše zvuky, ale taky by se k nám mohl někdo neslyšně připlížit. Známe přibližné časy, kdy tudy procházejí stráže, ale kdykoliv může dojít ke změně rozvrhu. Pravděpodobně takovou změnu musejí podle nařízení tu a tam udělat. Dobře totiž vědí, že jsme tady, že jsou tu uprchlí nositelé, kteří je sledují a doufají, že se dostanou přes hranici.

Než se Sean vrátí, než se objeví jeho tmavá postava a jeho tělo se vyloupne z noci, připadá mi to jako věčnost. S úlevou vydechnu a povolím napětím stažená ramena.

Sean na nás zamává a pošeptá: „Našel jsem ho. Tudy.“

Následujeme ho k úzkému člunu. O lodích nic nevím. Na člunu jsem plula jen jedenkrát, když mě Zac a jeho rodina vzali do své chaty u jezera. Měli jeden z těch ohromných rodných hausbótů, na němž jste skoro ani nepoznali, že plujete po jezeře. Vzpomínám si, že jsem na sobě měla zelené bikini s růžovými puntíky. Když se jeho rodiče nedívali, Zac se mě neustále dotýkal a já ho plácala po jeho nenechavých rukou. Ale to už bylo strašně dávno.

Toto není žádný hausbót. Sotva se do člunu všichni čtyři vejdem. Motor samozřejmě chybí. Hluk motoru by totiž mohl přilákat nežádoucí pozornost. Ve člunu jsou dvě vesla. Zajímalo by mě, kdo kromě Seana bude veslovat. Spíš já než Gil. Gil dokáže rozluštit jakoukoliv šifru, probourat se skrz programovou ochranu Agentury a spojit se se sympatizanty nositelů přímo jim pod nosem, ale fyzicky jsem na tom lépe já. Zpočátku jsem sice sotva stačila ostatním, ale to už se změnilo. Stejně jako všechno ostatní.

Všichni čtyři zvedneme člun a neseme ho podél stromů k řece. Zlomí se mi nehet a za chvíli mě začne pálit ramię, ale plahočím se dál. Sean zastaví a já vydechnu úlevou.

Opatrně položíme člun na zem a namíříme ho předkem do vody.

Sean se otočí k řece a soustředěným pohledem hodnotí její šířku, jako by v jejích černých vodách dokázal něco rozpoznat. Pozoruju jeho široká záda a teprve po chvíli pokračuju pohledem dál, směrem, kterým se dívá on. Ve tmě ale nedohlédnu ani na druhý břeh.

„Zkusíme to tady,“ oznámí.

Zamžourám na řeku. Za denního světla byla hnědá od zvířeného bahna. Sean vykročí, uloží svůj batoh do člunu a snaží se ho co nejvíc nacpat pod sedátko, aby zbylo místo pro ostatní. Sabine a Gil už také ukládají batohy dovnitř. Já jsem poslední. Z nějakého důvodu se cítím velice slabá a můj mozek odmítá poslouchat příkazy.

Sean mi nabídne pomocnou ruku. Zahledím se na jeho natažené prsty.

„No tak.“ Netrpělivě na mě mávne.

Přestanu váhat, vložím ruku do jeho teplé dlaně a vlezu do člunu. Popadnu veslo, a zatímco Gil se Seanem tlačí člun do vody, oběma rukama obejmou pevné, ale poškrábané dřevo. Nejdřív je slyšet dusot jejich nohou na břehu a pak cákání, jak vběhnou do vody. Zachvěju se. Tyhle zvuky nedokážou překrýt ani cikády svým cvrkotem.

Na poslední chvíli oba naskočí dovnitř, člun se zhoupne a vyrazíme. S tlukoucím srdcem se ohlédnu ke břehu, který necháváme za sebou. Odjíždím nadobro. Opouštím svou zemi. Prchám do jiné. Uvidím ještě někdy svoje rodiče? A svého bratra? *Panebože. Mitchell.* Co s ním bude? Jak se dozví, co se se mnou stalo? Jsem přesvědčená, že lidé z Rajske hory mu nikdy pravdu – že jsem utekla – neřeknou. Kdyby to věděl, měl by aspoň naději. Pravděpodobně mé rodině jen oznámí, že jsem zemřela při nějakém tréninku.

Jak se břeh vzdaluje a už ho téměř nejde rozeznat od temné oblohy, sevře se mi hrud'. Přestanu veslovat.

„Davy!“

Zvuk mého jména mě přiměje vzpamatovat se a probudit se ze snu, v kterém jsem se na chvíli zasekla. Ze snu, ve kterém balancuju mezi neznámým, do kterého se vrhám, a známým, které opouštím – přestože to známé už je dávno pryč. Je to minulost. Je to život, který už neexistuje.

„No tak, Davy, vesluj,“ vybědne mě Sean hlubokým hlasem.

Přikývnu, pevně sevru veslo a zaberu. Snažím se sladit své pohyby se Seanovými pravidelnými záběry. Vesla se tiše zakusují do vody. Stále je tma a není nic vidět, ale dá se předpokládat, že plujeme vpřed a kousek po kousku se blížíme k druhému břehu řeky. V duchu to vidím úplně jasně a ta představa mě silně motivuje.

Zničehonic se nad řekou ozve hukot dronu. Je daleko, ale rychle se přibližuje. Ztuhnu a ruce se mi zastaví. Sean se otočí k severu, odkud zvuk přichází. Všichni se podíváme stejným směrem.

Gil konečně promluví. Šeptá, ale i tak se jeho hlas nepříjemně nese nad rozlehlou vodní hladinou. „Co je to?“

Zavrtím hlavou, protože to nedokážu říct nahlas. Říct, že je tu něco nebo někdo s námi. To přece není možné. To není možné.

„Rychle! Rychle!“ Seanův drsný výkřik mnou projede jako nůž. Stisknu veslo a začnu ze všech sil veslovat.

Člun se zakymácí a ve stejném okamžiku probleskne nad řekou světlo baterky. Do boku člunu narazí vlna, šplíchne dovnitř a smáčí mi kalhoty.

„To je pohraniční stráž,“ sykne Gil.

„Musíme dál.“ To byl Sean. A já poslechnu. Protože jinou šanci nemáme. Sedíme tu jako kachny na rybníce. Jakmile nás spatří...

Zalije nás světlo ze světlometu, na okamžik uhne stranou, ale hned se vrátí a plně si na nás posvítí. Silný kužel světla. Jasný, zářící a neustávající.

Sabine unikne z úst nedefinovatelný zvuk. Sean vesluje jako šílený a jeho paže se divoce mihají.

Popohání mě pohledem. „No tak, Davy, nepřestávej!“

Potřesu hlavou a napnu síly tak, že mé svaly křičí na protest.

Světlomet nepřestává zářit a přes vodu k nám dolehne nějaký hlas. „Stát! Tady je pohraniční stráž Spojených států amerických. Vy tam, na tom člunu, stát!“ Příkaz následuje ve španělštině, ačkoliv podle směru, kterým prcháme, pravděpodobně dokážou odhadnout, jakým jazykem mluvíme. Snažíme se dostat *do* Mexika. Tak jako spousta dalších nositelů v těchto dnech. Ohlédnu se přes rameno a spatřím další člun. Na palubě je několik lidí, kteří nás početně výrazně převyšují.

„Nezastavujte,“ žadoní Gil a pevně se chytne sedátka, neboť blížící se velký člun před sebou tlačí vlny, které nás rozhoupávají.

„Nemáme šanci,“ zasupí Sean.

„Co budeme dělat? Blíží se k nám!“ Sabine vykřikne a její pronikavý hlas ještě zvyšuje všeobecný chaos. „Nezvládneme to!“

„Žádnou paniku,“ varuje nás Gil, ale v jeho hlase je znát hysterie, která si s jeho radou dost protiřečí.

Obrátím se zpátky a nehledím nikam jinam než přímo před sebe. Odmítám se podívat na ten druhý člun. Sean sedí naproti mně a já se zaměřím na jeho obličej. Jeho modrošedé oči se v prudkém světle, které nás oslňuje, nebezpečně lesknou. Motor člunu je stále hlasitější, řve jako vzteklé zvíře a dýchá nám do zátylku.

Sean na mě kývne, jako by se mi snažil něco říct. Nejsem si jistá, co má na mysli, dokud hlasitě nevykřikne: „Budeme muset vyskočit!“

Zatrne ve mně, i když vím, že je to naše jediná šance. Vrhnu chmurný pohled na pravý bok, kde je voda zvířená blížícím se velkým člunem.

„Cože? Ty ses zbláznil!“ rozčiluje se Sabine.

Sean se na ni podívá. „Umíš plavat?“

„Ano.“ Přestože v jejím hlase zaznívá rostoucí panika, tváří se trochu uraženě.

„Pak vyskočíme. Je to jediná možnost.“

Zahledím se do rychle plynoucí vody. Tak temné a zrádné.

Sean ukáže doprava. „Břeh je tamhle. Zkusme se držet pohromadě –“

„A co naše zásoby?“ Gil pohlédne pod nohy, kde leží naše batohy.

Sean zavrtí hlavou, popadne svůj batoh a chvíli se jím prohrabuje. Vyhodí pár těžkých věcí. Plechovkou zelených fazolek mě trefí do nohy. „Tohle už unesu.“

„Je to pořád moc těžké,“ protestuju při pomyšlení na zbytek věcí, které v batohu nechal.

„To zvládnou.“ Popadne můj batoh a vytáhne z něho čtyři baterky. „Jsou vodotěsné.“ Každému z nás vrazí jednu do ruky. „Když se rozdělíme, tak se s pomocí baterek na druhé straně lépe najdeme.“

Pustím veslo a vezmu si baterku. Je úzká a není o moc delší než moje dlaň. Zastrčím si ji do kapsy u bundy, kde mám i nůž. Naštěstí se dá kapsa uzavřít na zip.

„Připravená?“ Sean se mi při té otázce pronikavě a upřeně zahledí do očí. Vydedukuju z toho, že moc připravená asi nevypadám.

Odhodlaně přikývnu a Sean mě chytne za ruku. Jeho dotek je velmi příjemný a ujišťující. Jsem ráda, že to udělal. Jsem ráda, že je mi stále nablízku. A jsem ráda, že jsem aspoň o tohle nepřišla.

Vyskočí jako první a táhne mě za sebou. Skočím, ponořím se pod hladinu a chvíli se zalykám zpěněnou vodou se zvířeným bahnem. Voda je dosud teplá z předešlého horkého dne a vůbec se nedá srovnávat s chladivou vodou v bazénu, v jaké jsem se koupávala doma.

Vynořím se z vody nedaleko od sebe a Gil se Sabine okamžitě zamíří ke břehu. Sean mě stále drží za ruku, takže nemůžu plavat. Po několika tempech se konečně pustíme

a vyrazíme vpřed. I s batohem na zádech je rychlejší než já, a dokonce přežene i Gila a Sabine.

Snažím se udržet tempo, ale začnou mě pálit ramena. Voda mi naráží do tváří a plní mi ústa. Zalykám se, ale plavu dál. Řev motoru je tak hlasitý, že loď musí být přímo za mnou. Voda ještě víc pění a já i bez ohlížení vím, že loď už je blízko. V panice se ponořím, a dokud vydržím s dechem, plavu pod hladinou.

Jakmile se znovu vynořím, octnu se vedle Sabine. Gil je jen kousek před námi. Sean nás vede. Je napůl obrácený k nám, dívá se na nás a burcuje nás k většímu výkonu. Kdyby se kvůli nám nezdržoval, pravděpodobně by už byl na břehu. To mě naplňuje vztekem. Nechci být zodpovědná za jeho život. *Znovu už ne.* Sotva se umím postarat o sebe.

Najednou jako bych se viděla odněkud shora. Tečka v řece, která spolu se třemi kamarády plave o život, a za námi muži se zbraněmi. Jak? Jak jsem se dostala od příprav na závěrečné zkoušky a od touhy trávit téměř veškerý čas se Zacem až do této situace?

„Plav!“ zakřičím. Bez přestání zabírám a centimetr po centimetru se posunuju vpřed.

Něco na mě volá, ale já mu nerozumím. Řev motoru je stále silnější a v tom hluku nic jiného neslyším. Vtom se ozve rána doprovázená hvízdnutím.

„Střílejí po nás!“ vykřikne Sabine a její pohyby začínají být zběsilé.

Samozřejmě že po nás střílejí. Nechtějí nás zachránit. Mrtvý nositel je pro ně mnohem vhodnější.

Zhluboka se nadechnu, ponořím se a zase plavu co nejdéle pod hladinou. Teprve až když mi hoří plíce a bez kyslíku už to nevydržím ani vteřinu, začnu se probíjovat ke hladině.

Sotva se octnu nad vodou, namáhavě zalapám po dechu a hltavě si plním hladovějící plíce vzduchem. Nepřestávám přitom plavat. Sabine s Gilem jsou teď napravo, kousek pře-

de mnou. Sean je daleko vpředu, ale stále se zastavuje, ohlíží se po nás a zdržuje se. Čeká na nás. Kvůli nám sám riskuje.

Kolem sviští další kulky. Ostře narážejí do vody jen pár centimetrů ode mě. Nadzvednu se, zhluboka se nadechnu, abych mohla plavat zase kousek pod hladinou. Doufám, že tentokrát už budu skoro u břehu. Už to nemůže být daleko. S plícemi plnými k prasknutí se chci ponořit, ale vtom mě do ramene zasáhne prudká bolest, jako by mě někdo praštil kladivem. Vykřiknu, vzduch mi unikne ze rtů a já se potopím. Ústa se mi naplní vodou.

S prskáním se vynořím nad hladinu. Nedokážu pohnout levou rukou. Všude kolem je strašný hluk. Řev motoru mě přímo ohlušuje. Člun je přímo nade mnou a víří vodu do divokých, zpěněných vln. Hluk doprovází hučení vody, která mi naráží do tváře. Muži pořád střílejí. Nad tím vším se rozezná mužský hlas.

„Podejte hák. Vytáhněte ji!“

Snažím se překonat bolest, pohybuju pažemi, ale jsem příliš pomalá a nikam se nedostanu. Potopím se a odevzdám se vodě. Jsem slabá. Jsem zraněná.

Když se znovu octnu nad hladinou, je člun mnohem dál. Pátrám po ostatních. Na okamžik mám dojem, že vidím něčí hlavu, malou temnou skvrnu v dálce, na kterou nyní posvítí světlem ze člunu. Loď se obrátí jejím směrem a zamíří za ní.

Chvilí šlapu vodu, usilovně pohybuju nohama a nejspíš přemýšlím, co dál. Nezraněnou rukou mávám kolem sebe a udržuju se nad hladinou. Druhá ruka mi pulzuje bolestí.

Pozoruju strážní člun v dálce a ze všech sil se snažím udržet bradu nad hladinou. Pravděpodobně už mě pokládají za mrtvou. Částečně toužím vrhnout se za člunem, protože vím, že se vydal za dalším z mých přátel. Ale nedokážu to. Musím využít příležitosti a zamířit ke břehu. Můžu se pokusit pomoci svým přátelům odtamtud. To by mi určitě poradil Sean. To by Sean určitě udělal. Otočím se ke břehu a pomocí nohou a jedné ruky začnu plavat. Jde to pomalu.

A strašně to bolí. Několikrát musím přestat a nechám se jen tak unášet vodou. Vždy se obrátím na záda a sbírám síly.

Už necítím nic než nekonečnou bolest. Jsem k smrti vyčerpaná, ale ještě se nevzdávám. Kdybych to udělala, stala by se řeka mým hrobem.

Udělá se mi špatně, ale i proti tomu bojuju. Přestanu plavat, položím se na záda a chvíli odpočívám. Voda mi zalije uši a moje vidění se rozmaže. Na přikrývce utkané z temné noci se mihotají tisíce hvězd a já poněkud blouznivě přemítám, proč se všechny tak hýbají. Jsou to všechno meteory? Nad tou rozmarnou myšlenkou se pousměju.

V hlavě mi šumí a to šumění souzní s bolestivým tepáním v mém rameni. Druhou rukou se tam snažím dosáhnout a posoudit rozsah zranění, ale cítím jen slizkou vlhkost. Nedokážu rozeznat vodu od krve. Dám ruku pryč a snažím se na skutečnost, že mě postřelili, zapomenout. Teď se s tím nedá nic dělat. Nic. Mám v rameni kulku, ale plavu v řece, hodiny daleko od nejbližší nemocnice. Jsem na útěku. A jsem sama.

Kdyby mi někdo před nějakou dobou ukázal tento scénář, tvrdila bych, že mám šanci na přežití asi jako sněhová vločka v pekle. Ale to bylo dřív. Dřív než jsem zjistila, jak houževnatá dokážu být. Vezměte si třeba Divoký západ. Spousta lidí, které tam postřelili, přežila. Často jsem se v neděli odpoledne dívala s tátou na kovbojky. Ti lidé žili. Schválně ignoruju fakt, že to byly filmy a toto je skutečný svět. Svět, který ke mně v poslední době nebyl nijak laskavý.

Postupně utichnou všechny zvuky. Už nic neslyším. Žádný vzdálený křik. Ani řev motoru. Jako by někdo stáhnul knoflík a já zůstala na celém světě sama. Vznáším se v nekonečném vesmíru. Jen já a mihotající se hvězdy. Voda mi smáčí obličej.

Hledám hudbu, která tak často zaplňuje mou mysl, ale příliš pozdě si s bolestným píchnutím uvědomím, že hudba mě opustila. Její absence zvyšuje mou osamělost a prohlubuje

je bolest. Potřebuji nějakou melodii. Zoufale po ní dychtím. Potřebuju ji víc než kdykoliv předtím. Jen jednu melodii.

Zakuckám se, ale i tak se pokusím zpívat. Můj hlas je zlomený a drsný, hrozný a disharmonický. Nutím se pokračovat dál, čekám, až mi do uší zazní smyčcové sexteto a doprovodí můj zpěv.

Ale to se nestane. Hlas se mi roztřeše a slova utichnou. Zatmí se mi před očima.

„Prosím,“ žadoním, i když nevím, na koho se obracím. „Prosím,“ žádám nikoho. *Pomozte mi.* „Potřebuju... prosím...“

Pomozte mi někdo.

Nad hlavou se mi uzavře hladina vody a svět zčerná.

Rozhovor v Agentuře

AGENT POLLOCK: Děkuji, že jste přišel, Mitchell. Mohu vám tak říkat, Mitchell?

MITCHELL HAMILTON: Netušil jsem, že mám na výběr. Vaši muži mě sem prakticky dověkli. Asi jste nemohl přijít k nám domů a položit mi pár otázek tam, co? Museli jste mě dotáhnout to tohohle krcálku? Má to být nějaká zastrašovací taktika?

AGENT POLLOCK: Jste zastrašený, Mitchell?

MITCHELL HAMILTON: Co chcete?

AGENT POLLOCK: Vaše sestra –

MITCHELL HAMILTON: Moji sestru jste odvěkli.

AGENT POLLOCK: Takže jste ji neviděl? Nesnažila se vás kontaktovat?

MITCHELL HAMILTON: Proč? Podařilo se jí utéct? (Rozesměje se.) Panebože, doufám, že ano. To by bylo skvělé. Doufám, že utekla pořádně daleko a už se nikdy nevrátí.

AGENT POLLOCK: Chápete, že podle nového ustanovení Wainwrightova zákona je jakákoliv pomoc nositeli považována za zločin? Pokud jste se svou sestrou v kontaktu nebo se o ní něco dozvíte a neohlásíte to, budete čelit obvinění z trestného činu.

MITCHELL HAMILTON: Táhněte k čertu.

PĚT

Mám ústa plná hlíny.

Mezi zuby mi skřípe písek, který mi pokrývá rty, jazyk i patro – je úplně všude. Rozkašlu se, odlepím jazyk od patra a snažím se vytvořit trochu slin. Pohnu se a zaúpím, jak se ozve probuzená bolest.

Namáhavě otevřu oči a zamžourám do oslepujícího světla. To ještě prohloubí moje muka. Světlo je ostré jako jehly. Rychle oči zavřu a několikrát se opatrně nadechnu, jako by to snad mohlo zahnat bolest, která mi nyní proniká každým pórem.

Nejsem mrtvá. To je ono. Na to se musím soustředit. Držet se toho. Neutopila jsem se. Po chvíli zkusím znovu otevřít oči a překonat oslnivé světlo. Musím vstát. Pohnout se. Zůstat tady, obličejem v zemi, znamená zemřít. Jestli nevstanu teď, nevstanu už nikdy.

S dlouhým zasténáním, které se spíše podobá zvířecímu než lidskému, se opřu dlaněmi o zem a zvednu se. Ramenem mi pronikne strašlivá bolest a připomene mi, že nejsem v pořádku. Polknu vzlyk a potlačím myšlenku, že smrt by možná

byla lepší než tohle. Přestanu tlačit na levou ruku a zvednu se jen pomocí pravé. Posadím se. Hekám, jako bych přemohla aligátora.

Jakmile nejhorší bolest odezní, zlehka se dotknu ramene. Prsty nahmatám lepkavou krev. Dám ruku pryč a raději se začnu rozhlížet kolem sebe. Řeka proudí jen pár metrů ode mě, hnědá, sluncem zalitá, rychle proudící voda. Dostala jsem se přes ni na druhou stranu.

Rozhlédnu se doprava a doleva, nakouknu přes trávu, které mi sahá k pasu, přimhouřenýma očima pozoruju horizont a doufám, že zahlédnu Seana, Gila nebo Sabine. Tak zoufale je toužím spatřit... i když vím, že je to velice nepravděpodobné. V otevřené krajině by určitě jen tak nepostávali. Je to příliš riskantní. Nad hlavou mi proletí jestřáb a jeho hlas se rozlehne široko daleko.

Jak je mám najít?

Zmocňuje se mě panika, ale potlačím ji dřív, než mě zachvátí naplno. To mi nepomůže. Zhluboka se nadechnu a naplním si plíce teplým vzduchem. Připravím se na bolest a vstanu. Je to tak těžké, jak jsem se obávala. Zdravou rukou udržuju rovnováhu, narovná se a pomalu vydechnu. Není to tak špatné. Dokážu to.

Udělám pár vrávoravých kroků, ale hned se zastavím, abych neupadla. Zalapám po dechu. Mírně ohnu kolena a snažím se udržet vzpřímeně. *Dokázala jsi to. Dokázala jsi to!*

Vydám se na cestu.

Postupuju pomalu. Neustále sleduju horizont, rukou si cloním oči a zkoumám okolní keře a kaktusy v naději, že jsou ostatní někde nablízku. Připadá mi, že mám na nohou oceľová závaží. Svírám loket zraněné ruky a přidržuju si ji u těla. Při každém kroku mnou projede ostrá bolest.

Po zádech mi stéká pot, ale nejsem si jistá, zda se potím horkem nebo horečkou. Rameno mě tak pálí, že pláču bolestí a po tvářích mi stékají tiché slzy. Napadne mě, že plakat není dobrý nápad. Jen přicházím o tekutiny, kterých nemám

nazbyt. Mám popraskané rty. Nezáleží na tom, kolikrát si je olíznu, pořád zůstávají suché. Připadá mi, že je příliš brzo, abych byla takovým způsobem dehydrovaná, ale přičítám to ztrátě krve.

Nevím, jak dlouho jdu, ale chmurné realitě neuniknu. Jsem úplně sama. I přesto se nepřestávám snažit a zvedám jednu nohu za druhou. Pokud se zastavím, zahynu.

Přesvědčuju se, že mé zranění není nijak vážné. Určitě je to jenom škrábnutí a v rameni nemám kulku. Možná se o mě jen otřela. Je to slabá naděje, zcela nepatrná, ale musím se jí držet. Možná sama sebe přesvědčím, že tu nezemřu.

Moji přátelé si zřejmě myslí, že jsem mrtvá. Při tom pomyslení ve mně zatrne. Zastavím se a znovu pozoruju vysušenou krajinu. Proto je nikde nevidím. Šli dál.

Vím, že se dostali na druhou stranu. Museli. Přinejmenším Sean. Je silný. Přežije všechno. A byl daleko vpředu, kus od čluhu pohraniční strážě. Zdržoval se jen kvůli nám. Určitě jsou všichni spolu. A teď už jsou možná na půl cesty do tábora.

Tato myšlenka mě naplňuje jistou útěchou. Hádám, že mi musí stačit vědomí, že jsou v pořádku. To jediné mi zbylo. Budu tak trochu klidnější.

Ale přesto se nevzdávám. Nezastavuju se. Dál dělám krok za krokem. Pomalu zvednu nohu a pak druhou. *Levá. Pravá. Levá. Pravá.* Žene mě strach. Strach z osamocené smrti. Ten strach je silnější než bolest. Je silnější než mé vyčerpání.

Aspoň prozatím.

Uslyším hlas svého bratra a uvědomím si, že strach jako motivační prvek přestává fungovat.

Davy. Davy. Vrať se domů. Chybíš nám.

Připadá mi, jako by stál vedle mě, ale když se ohlédnou, nikoho nevidím. Jen pustý, nekonečný horizont. *Jsou to halucinace, po nichž bude následovat smrt?*

Bláznivě se rozesměju. Možná už jsem dávno mrtvá a nacházím se v nějakém peklu pro vrahy.

Obklopí mě hejno komárů. Přilákal je sladký pach krve, která mi prosakuje tričkem. Frustrovaně se po nich několi-krát oženu. Jednou tak silně, že ztratím rovnováhu. Zavrám a upadnu. Přistanu koleno na zemi tvrdé jako beton a zařvu přitom bolestí. Zůstanu chvíli na kolenou a kymá-ším se.

Položím jednu dlaň na zem a zjišťuju, zda se mi podaří dostat znovu na nohy. Nejde to. Dokonce ani moje nezraně-ná ruka není na takový úkol dost silná.

Znovu se ozve Mitchellův hlas. *Vstaň, Davy. Nezastavuj se.* „Nemůžu,“ zasténám a zavrtím hlavou.

Zaúpím, klesnu, zhrouťím se na bok a přetočím se na záda. Myšlenka, že bych ležela tváří k zemi, je pro mě nepří-pustná. Jako bych se bála, že si umažu tváře nebo tak něco. Zasměju se nad tím bláznivým nápadem a uvědomím si, že jsem ztracená. Bitva, kterou bojuju, je u konce.

Kdo věděl, že to takhle skončí?

Nejvíc mě mrzí, že jsem zůstala sama. Na samém konci se cítím strašně opuštěná.

Příliš pozdě lituju, že jsem od sebe odstrkovala Seana. Zachvěla jsem se, kdykoliv se mě dotkl, a trhla jsem sebou, kdy-koliv na mě promluvil – a tak na mě teď bude i vzpomínat. Už ho nikdy nevidím a jemu zůstanou jen takové vzpomín-ky. Zachvátí mě smutek.

„Mitchelli?“ šeptnu a natáhnu se po něm, přestože není skutečný. „Jsi tady?“

Cítím, jak mi ubývají síly. Zamžourám do ostrého slunce a pak skloním obličej, abych unikla jeho kruté záři.

„Mitchelli?“ Pokusím se navlhčit si rty, ale sotva doká-žu pohnout jazykem. „Jsi tady?“ Položím si ruku pod hlavu a opřu se tváří o prsty. „Nechci být... sama.“

Sklopím řasy, a než znovu pohlédnu na sluncem rozpá-lenou zem, můj svět na dlouhou dobu potemní. Snažím se stáhnout co nejhlouběji do svého nitra a najít vůli jít dál a bojovat. Otevřu oči a pohlédnu skrz trsy žluté trávy.

Co chvíli přivírám oči, protože tma je mnohem milosrdnější než světlo. Když je znovu otevřu, je mi jasné, že je to naposledy. Ležet na prudkém slunci a zůstat vzhůru a při vědomí... to mi bere příliš mnoho energie. Každým okamžikem se moje už téměř vyčerpaná vůle zmenšuje.

Jenomže vtom něco uvidím. Spatřím to v krajině rozpálené sluncem. Něco tu je, pohybuje se a blíží se ke mně. Rozmazaná skvrna, jakýsi tmavší stín.

Vzduch mezi blížící se postavou a mnou se tetelí horkem. Postava se zvětšuje. Přibližuje se. Nezastavuje se. Vidím boty. Černé boty. Víím, že ty boty si obul nějaký člověk – samozřejmě – ale nedokážu zvednout hlavu a podívat se mu do tváře. Vidím jenom ty boty.

Přichází si pro mě anděl smrti?

Silně obnošený pár turistických bot zastaví přímo přede mnou. Unaveným zrakem je vidím rozmazaně, ale odhaduju, že patří nějakému muži. Na ženu jsou příliš velké.

Moje vyprahlé a suchem popraskané rty se s námahou oddělí a z hrudi mi zarachotí pár slov. Nemám tušení, co říkám. Můj hlas zní jako z velké dálky. Jako ze snu.

Z posledních sil otočím hlavu a vzhlednu. Je to jen nepatrný pohyb, ale stojí mě všechno. Během zlomku vteřiny přejedu pohledem vysoké tělo a zadívám se dotyčnému do obličeje. Slunce mu kolem hlavy vytváří světelnou auru, která mi znemožňuje rozeznat jeho rysy a dodává mu téměř andělskou svatozář. Najednou mě napadne bláznivá naděje, že to není anděl smrti, ale strážný anděl, který mě přišel zachránit. Jsem k smíchu. Ne proto, že strážní andělé neexistují... ale proto, že jsem natolik hloupá, abych uvěřila, že by se mnou některý ztrácel čas. Nechám hlavu klesnout na zem a zavřu oči.

Propadnu se do věčné tmy.

Tisková konference s Emily Rothchildovou, mluvčí Wainwrightovy agentury

ROTHCHILDOVÁ: Pověsti o hnutí odporu jsou značně přehnané.

REPORTÉR: Jak tedy zdůvodníte spolupráci Wainwrightovy agentury s Úřadem pro cla a ochranu hranic? Takové opatření naznačuje, že vláda považuje dozor nad nositeli za nedostatečný.

ROTHCHILDOVÁ: Hovoříme o uprchlých nositelích. Je to jen zoufalá chátka, které se naše země v nejbližší době zbaví. Bůh je na naší straně.

ŠEST

Když mi bylo čtrnáct, rozhodla jsem se, že se chci stát něčím víc než jen hudebním talentem. No, ani ne něčím *víc*, jako spíše něčím úplně jiným. Zkusila jsem atletiku. Nenapadlo mě, že moje téměř nulová fyzická zdatnost může být v tomto směru překážkou. Z nějakého důvodu jsem se domnívala, že bych se mohla věnovat překážkovému běhu. Podařilo se mi přeskóčit první překážku. Druhou už bohužel ne. Na místě, kde jsem si rozsekla koleno, mám dosud jizvu. Všude byla krev. Omdlela jsem. Když jsem přišla k vědomí, skláněla se nade mnou školní zdravotnice a sanitka i moji rodiče už byli na cestě. Přátelé kolem mě utvořili kruh. Několik učitelů se doslechlo, co se stalo, a přispěchali mi na pomoc. Všichni o mě měli strach. Takový byl můj život.

To bylo ovšem předtím, než věda přišla na HTS a zničila můj dokonalý život, předtím, než pár nových zákonů všechno změnilo. A teď nemám nikoho.

Přicházím k sobě. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že mám otevřené oči. Obklopuje mě taková tma, že si připadám jako pohřbená pod tlustou dekou. Několikrát zamrkám.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.